

No us descuideu si orineu sang

L'orina, en una persona normal, no ha de contenir mai sang; i quan se n'hi troba, en molta o poca quantitat, sempre indica l'existència d'una malaltia en l'aparell urinari. Aquest fet té una gran importància, puix davant d'un malalt o malalta que orini sang no s'ha de treure-li valor, contentant-se dient que és un cop de sangs a l'orina o que ve per haver-se suspès la regla. Haurém de posar-hi cura immediatament, ja que aquest trastorn pot ésser un dels primers símptomes d'una malaltia, tumor per exemple, que descoberta a temps permetrà a l'especialista actuar i obtenir una guarició radical; mentre que si deixem passar temps, pot aquesta evolucionar fins a fer-se inguarible, i quedant limitada la nostra intervenció a alleujar les molèsties i sofriments del malalt.

De tot això es dedueix la importància que ha de tenir el que el metge practiqui, en aquests casos, un bon examen sense plànyer cap dels mètodes d'exploració que la ciència d'avui ens ofereix, radiografies, cistoscòpies o exàmens de la bufeta, estudi de les funcions de cada ronyó, anàlisi d'orina, etcètera, a fi de poder arribar ràpidament a un diagnòstic precís.

Les preguntes que successivament ens hem de fer en aquests casos són: ¿Con-té sang una orina suspecta? ¿D'on ve la sang? ¿Quina malaltia la produeix?

El color d'una orina amb sang pot tenir tonalitats diferents (de vermell a fosc torrat) segons la quantitat que en contingui i el temps que faci que estigui en contacte amb l'orina. Mes no totes les orines fosques contenen sang, puix en els malalts febrils, en els amb icterícia (fel sobreeixit) i en els que prenen certs aliments o medicaments (senet, ruibarb, salol, etc.) els orins foscos obeeixen a altres causes. Sols l'observació de coàguls o l'anàlisi químic o microscòpic ens donarà una seguretat.

En voler buscar d'on ve la sang, pensem que pot incorporar-se a l'orina a nivell de tot l'aparell urinari, de la uretra o canó de l'orina, del coll de la bufeta o sigui de la regió de la pròstata, de la bufeta, de l'urèter o conducte que porta l'orina del ronyó a la bufeta, o del ronyó. Quan s'acompanya de dolors, en un d'aquests òrgans, quasi segur que prové d'ell. Així en el ronyó o en l'urèter dona dolors vagues o bé atacs coneguts amb el nom de mal de pedra. En la bufeta s'acompanya de trastorns a l'orinar, coïssor en acabar, dificultats, orinar sovint, i a nivell de la uretra les molèsties són mentre s'orina, però calmen quan deixa de passar l'orina.

Mes al costat dels malalts que tenen molèsties ensems que orinen sang, hi ha un grup molt important que no es queixa de cap trastorn ni durant l'hemorràgia ni quan fan l'orina clara. Aquests casos són els més greus, puix ni el malalt ni els seus familiars donen importància a aquesta troballa fortuïta, es descuiden i no acudeixen a l'especialista fins que la sang s'ha repetit varies vegades i el mal ha tingut temps d'estendre's. És de témer sempre, en aquests casos, la presència d'una malaltia seriosa com ho són les pedres o els tumors.

Demés, tindrà molta importància observar com i quan surt la sang. Així, fent orinar al malalt en tres vasos, podrem veure si la sang teneix sols un d'ells o tots per un igual. Si sols hi ha sang en el primer, aquesta ve de la uretra o de la pròstata; si és l'últim el més tenyit, vindrà de la bufeta, i si ho són els tres per un igual o l'hemorràgia és forta de la bufeta o bé s'origina en el ronyó.

¿Quines malalties donen hemorràgies per l'orina?

Primer hem de buscar si existeix relació entre la sang i algun cop, accident o caiguda. Aquest ha d'ésser força intens perquè arribi a rompre un dels òrgans profunds de l'aparell urinari. No deixem de vigilar aquests malalts, puix encara que aparentment, de vegades sembla que no té importància, en molts casos obliga a actuar l'especialista per a salvar la vida del malalt o per a prevenir complicacions en el dia de demà.

Un altre grup molt important de malalts pot tenir pedres a la bufeta o al ronyó, els uns presentant dolors, els altres sense tenir cap molèstia. Moltes vegades s'observa una característica especial, la de sagnar o de tenir més dolors en treballar, moure's o anar en carruatge.

Les inflamacions tant de la uretra, bufeta, urèter, com del ronyó, si són molt fortes, donen sang a l'orina ja en petita quantitat o bé en forma de petits coàguls. Alguns gèrmens especials poden donar grans hemorràgies. En aquests casos, excepte quan existeix una malaltia del ronyó (nefritis) sempre tenim dolors a l'orinar, sobretot en acabar.

Ultimament són els tumors, tant benignes com malignes, els causants de la presència de sang a l'orina. En apariència són aquests casos els més benignes, ja que no tenen cap altra molèstia, si la malaltia no està avançada i a més la sang ve sols capriciosament de tant en tant. En realitat són els casos més greus, puix la malaltia ho porta en si i els malalts, per la falta de molèsties, no hi donen la importància deguda.

Totes les altres malalties que poden acompanyar-se de sang en l'orina són tan poc freqüents que sols pensarem en elles quan s'hauran descartat totes les causes abans esmentades.

Per acabar insistim amb els mots amb què hem encapçalat aquest article: "No us descuideu si orineu sang".

HIGIA